

Szám.

TÖK.

k szá-
tése:

Zákó
és Vik-
Faragó
Drexler
onia és
deutsch
Janka
jos és
Gusztí,
Korné-
Augen-
falvin,
mna és
Lajos,
olta és
Lárton.
Schmidt
Teréz,
y Osz-
fűhmer
enfeld
Burger

mában
ldték:
Pfeifer
Diemár

épület.
lat.

KIS LAP

Közös háztartás. (Lásd a 92. lapon.)

6. szám. — 1880.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XIX. kötet.

EGY KIS DIÁK KALANDJAI

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MAMÁCSKÁM most már gyógyulóban levén, szomorúság nélkül mentem a néniel, csak az ütött szegget a fejembe, mikor atyám így szólt a nénihez, reám mutatva:

— Képelem, hogy a könyveket nem igen forgatja ott nálatok. No, csak mulasson még egy kis ideig, majd aztán szigorubban elö vesszük. Meglátjuk, mennyit tanult.

Az igazat megvallva, nagyon sokat nem tanultam, de annál többet játszotam szomszéd pajtásaimmal. Vagy én mentem át hozzájuk, vagy ők jöttek hozzám, de majd mindig együtt voltunk. Gáborral, ki nálamnál jóval idősebb és erősebb volt, nem szerettem annyira játszani, mint Erzsikével és a kis Dinikével, mert ha Gábor többet tudott mint én, viszont én többet tudtam és erősebb voltam, mint Erzsike és Dinike, tehát közöttük én voltam a vezér. Persze, a kicsike Dinikével tulajdonképen nagyon nehéz volt játszani, mert bajos volt vele valami okosat megértetni; mint afféle csöpp fiucska, mindenféle értelmetlen dolgokat összehadart, soha sem lehetett tudni, mikor beszél komolyan, mikor tréfál. Legtöbbször engednem kellett szeszélyének, mert különben sirva fakadt.

Az erdei kirándulásra való meghívást kis barátaim persze nagy örömmel fogadták s a bácsi is beleegyezett, mihelyt megmondtam neki, hogy Bárdos ur is velünk jó. Én magam nem igen örültem a Bárdos ur társaságának, mert attól fogva,

hogy az ajtóval oly kegyetlenül leütött, semmiképsem tudtam vele megbarátkozni; mióta pedig apácskám azt mondta, hogy neki sem tetszik ez az ember, azt hittem, hogy teljesen igazam van, ez a Bárdos ur valami rossz ember. Gábor és Erzsike szintén ezt mondták, csak hogy persze annyi illedelmet már tudtunk, hogy erről csak egymás közt beszélgettünk, tudtuk, hogy nekünk nem szabad ítéletet mondani szüleink, rokonaink barátai és jó ismerősei fölött.

A kirándulás nagy napja végre megérkezett s az egész társaság összegyűlt házuknál. Mindenki hozott valami jó hideg ételt, sültet kalácsot, s az eleséget fölraktuk a kocsikra, aztán fölültünk. Szinte természetesnek találtuk, hogy Bárdos ur megint ügyetlenséget követ el: rossz helyre ült és összetört két boros üveget. Szokása szerint megint csak azt mondta:

— Igazán . . . igazán nagyon ügyetlen vagyok.

Apácskám nevetett is, bosszankodott is a jó bor miatt, mely kárba veszett, míg Zsiga bácsi csak azon aggódott, nem esett-e valami baja az ő kedves barátjának. Nem történt baja s a bácsi megnyugodva ült a kocsiba.

Szerencsésen megérkeztünk az erdőbe s itt aztán vígan töltöttük el a napot, de nem holmi apró kalandok nélkül. Ezek közül kettőt el kell mondanom.

Mikor az erdő szélére értünk, egy szép pázsitos helyen pihenőt tartottunk, és reggeliztünk, aztán tovább kocsiztunk. Már jó félmérföldnyit haladhattunk, mikor mamácskám egyszerre így szólt a

nénikéhez, mialatt a kocsiban szerte fűrészgetett:

— Kedves Annám, nem látom a nagy fehér kalácsot . . . hova tetted?

— Valóban nem emlékszem . . . bizonyosan a többi eséssel együtt raktuk föl.

— Nem, én nem látom sehhol . . . elveszett!

— Ejnye, az nagy kár! Olyan jó volt s már most délután mit adunk a gyermekeknek!

Mindnyájan nagyon sajnáltuk, csak a kis Dinike vágott sajtóságon mosolygó, ravasz arcot. A néni észrevette.

— Dinike, talán bizony te követtél el valami gonosz tréfát, eldugdád a kalácsot?

— Nem, én nem dugtam el, szólt Dinike komolyan.

— Hát mért nevensz, mintha tudnád, mi történt a kalácscsal? Bizonyosan tudod is, ugy-e?

— Tudom.

— No's, hát hol van?

— Ott van, ahová nénike tette, mikor megreggeliztünk. Mikor a kocsira ültünk, láttam ott a fa alatt.

— Oh te, te kis együgyü! Hát mért nem szóltál akkor mindjárt!

Dinike csak a vállát vonogatta, mintha azt akarta volna mondani, hogy nem az ő dolga valamire figyelmeztetni a néniket. A kis fiúnak ezt a furcsa titkolózó természetét, hogy akármit lát, nem szólt semmit, ha csak egyenesen nem kérdezték, Gábor és Erzsike okozták, kik rászoktatták, hogy Dinike, akármit lát, ne árulja el. Ebből aztán később nekünk nagy

bajunk is támadt, amit annak idején majd elmondok.

— Most persze nem volt más hátra, mint hogy az egyik kocsi visszatérjen oda, ahol reggeliztünk. A kalács csakugyan ott volt a fa alatt.

Eljutottunk egy igen szép helyre az erdőben s itt tanyát ütöttünk, tüzet rakunk, süttöttünk-főztünk, daloltunk, játszottunk s az idő gyorsan eltelt. Ebéd után az öregebbek a fűbe heveredtek, de mi folytattuk játékainkat. De a játéknak aztán majdnem rossz vége lett reám és Dinikére nézve.

Erdőben lévén, vadászatot játszottunk. A puskánk persze egy-egy nagy pálcza volt, de azért vitézül célzogatunk jobbra-balra. Egyszerre hallom, amint Dinike jó messziről kiáltja:

— Andor, Andor! Jőjj hamar! Itt egy nagy medve, lelőjjük!

Tudtam, hogy az erdőben nincs medve, sem semmiféle ragadozó állat, tehát nevetve szaladtam Dinike felé; azt hittem, valami nyulacskát, vagy más kisebb vadat látott és ráfogta, hogy medve, mert hiszen a természetrajzból bizony még nem igen sokat tudott. De mikor hozzá értem, nem láttam se medvét, se nyulat; nem volt ott épenséggel semmi.

— No's hát hol a medve? kérdém nevetve.

— Rálöttem, elszaladt, felelt a kis fiú komoly képpel. De még utólérjük. Jőjj, szaladjunk utána.

Most már nem tudtam, csakugyan látott-e Dinike valami állatot, vagy csak szokása szerint, kigondolt valami bohóságot. De hiszen mindegy volt, úgy is csak

szaladgálni akartunk, tehát követtem Dinikét tüskön-bokron keresztül.

Mikor már jó messzire szaladtunk, megállapodtam.

— Menjünk vissza, Dinike, mondtam; majd nagyon is messze tévedünk.

— Nem, nem, felelé, most már mindjárt megfogjuk. Én már látom . . . nézd . . . ott van ama bokor mögött.

Nem láttam ugyan semmit, de azért csak szaladtam tovább, a bokorig, aztán egy nagy fáig és így tovább, mignem mind a ketten elfáradtunk s most már Dinike is megvallotta, hogy nem lát semmit, mehetünk vissza.

Igen ám, mehettünk volna, csak hogy nem tudtuk, merre; a nagy szaladásban nem figyeltünk arra, hányszor fordultunk

A RÉTEN. (Lásd a 95. lapon.)

jobbra-balra. Megpróbáltunk kiáltani, de sehonnan sem hangzott válasz. Valamerre pedig meg kellett indulnunk, ha nem akartuk, hogy az éj ott lepjen meg. Némi gondolkozás után tehát, most már kevésbé vígan ugyan, de annál szaporábban utra keltünk.

Sokáig mentünk, sokkal hosszabb ideig, mint a mennyi alatt jöttünk, — de semmikép sem tudtuk az előbbi tájat föl-

ismerni, végre pedig olyan sűrűséghez értünk, melyet eddig nem láttam. Nem lehetett többé semmi kétség: eltévedtünk!

Dinike sirva fakadt s magam is nagyon közel voltam hozzá, de mint nagyobb fiu, igyekeztem bátorságot mutatni. Eszembe jutott, hogy erdőben lehetőleg egyenes irányban kell menni, akkor leg hamarább kitalál az ember. Biztattam tehát Dinikét, hogy csak menjünk szapo-

rán, ne
eknél. A
fáradt v
kodott,
pen ő o

Gy
keresztü
utra. E
csak ad
kellett,
menjün
ban ind
a társas

—
nunk, m
menjün

A
gedve,
fübe és

So
aggodal
dobogás

Ru
hogyp
értek, n
jök szá

—
Ő
reám is

—
mit csin

Me
kalandu

—
szaviszs
messze.
dombol

—
vagyunk

rán, nemsokára ott leszünk ismét a többieknel. A szegény kis fiucska már nagyon fáradt volt, alig birt járni, de nem panaszkodott, mert jól érezte, hogy tulajdonképpen ő okozta a bajt.

Gyalogoltunk tehát árkon-bokron keresztül s végre kijutottunk egy kocsi-utra. Eleinte nagyon megörültünk, de ez csak addig tartott, míg határoznunk nem kellett, hogy most már az uton jobbra menjünk-e vagy balra? Hátha rosz irányban indulunk és még messzebb tévedünk a társaságtól? Aggódva mondtam:

— Dinike, itt le kell ülnünk és várunk, míg valaki jön és megmondja, merre menjünk.

A kis fiu ezzel nagyon meg volt elégedve, mert fáradt volt. Lefeküdtünk a fűbe és mindaketten — sirtunk.

Sokáig feküdtünk ott s félelmem, aggodalmam mindinkább nőtt. Végre lódobogás hallatszott s két lovas közeledett.

Ruhájukon mindjárt megismertem, hogy pandurok és amint még közelebb értek, nagy örömmel ugrottam fel és eléjük szaladtam, már messziről kiáltozva:

— Gergely vitéz! Gergely vitéz!

Ő volt, csakugyan ő volt s mindjárt reám ismert, mert nyájasan felelé:

— Nini, az én kis Andor urfím! Hát mit csinál itt az erdőben?

Megálltak s én elbeszéltem szomorú kalandunkat.

— Sebaj, felelt Gergely vitéz, visszaviszszük a társasághoz, nincs nagyon messze. A mint jöttünk, láttuk őket a domboldalon.

— Igen, de mi nagyon fáradtak vagyunk.

(Folytatása következik.)

TURKOMÁN HARCZOSOK LESBEN.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

MAGAS szikla tetején, fölsvont puskával kezében áll a mogorva két férfitárs roszat forgat elméjében. Jaj az ellenségnek, aki ott lent a völgyben semmi roszat sem sejtve elhaladni készül. Meglehet, hogy nem is ellenség, hanem csak jámbor utas, ártatlan kereskedő; ezt is leteríti a halálos golyó, mert a turkomán harczos nem válogató, ő csak zsákmányt keres és a zsákmány kedvéért akárkit is megöl.

Azsiának közepén terül el a nagy sivatag, kopár föld, melyet Turkesztánuak neveznek (keressétek meg a térképen). Szilaj, harcziás nép lakik itt, melynek legfőbb öröme és foglalkozása a háboruszkodás. A föld kopár, keveset terem s nyáron a forró nap mindent kiperzsel, úgy hogy mértföldekre nem látni sem vizet, sem zöld fűvet, árnyas lombot. A lakosok, a turkománok azonban szeretik e szomorú vidéket; itt ott valamely tó vagy folyó partján vannak kőfallal megerősített városaik, hol a rendkívül hideg téli hónapokat töltik; de mihelyt kitavasodik, szerte kalandoznak a pusztákon s vagy barmikat legeltetik, vagy rablókalandokra indulnak.

Az utas, ki ezen a tájon kénytelen átmenni, folytonos veszedelmek közt jár, soha sem tudja, honnan rohan rá egy-egy vad csapat, hogy kirabolja. Még örülhet, ha életét megmentheti. Ezért rendszerint többen indulnak egyszerre utnak és fegyveres kíséretet is fogadnak; de még ez sem mindig elég s hogy egészen biztonságban legyenek, előre követeket küldenek ajándékokkal a turkomán főnökökhöz, kik aztán saját harczoikkal oltalmazzák az idegeneket. A ki elmulasztja az ajándék küldését, készen lehet rá, hogy valamely sziklarejtekből hirtelen lövések dörögjenek s a gyilkos golyó véget vet életének.

KI MINT VET, UGY ARAT.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

GEN ám, de hogy szólítsam meg őket azok után, amik ma délután történtek? Oh, hogy is lehettem olyan ügyetlen és ostoba!

De aztán ismét eszébe jutott, hogy mégsem olyan nagy a baj, mert hiszen ott van Sarolta, a ki már jól ismeri őket, így tehát hamar átesnek az első ismerkedésen. Amint ez eszébe jutott, rögtön szaladt kifelé. Az előszobában Lidi, a szobaleány feltartoztatta.

— Hova megy, kisasszonykám?

— Ne tartóztasson . . . sietnem kell a sétatérre.

— Hova gondol! Ilyen öltözetben! Hiszen oda mindenki csinosan öltözve megy.

Rózsika ugyanis, amint reggel a sétatérrel visszatért, levetette volt kimenő ruháját és csak egyszerű házi ruhácskát viselt, haja is borzas volt, keze pedig tintás, mert az imént unalmában irkálni is kezdett. De most türelmetlenségében minderre nem gondolt s hevesen kiáltá:

— Mondom, ne tartóztasson, nagyon sietős az utam.

— De a mamácska bizonyosan haragudni fog, ha megtudja, hogy ilyen pongyolában ment ki a sétatérre; még én is pirongatást kapok. Jőjjön Rózsika, mindjárt felöltöztetem.

— Nem, nem! Az nagyon sokáig tart, addig talán már el is mennek valahová, meg nem találom őket!

Ezzel kirohant az ajtón, le a lépcsőn és csakhamar a sétatéren volt. Lelkiisme-

rete nem volt ugyan egészen nyugodt, érezte, hogy Lidinek talán mégis igaza volt. De azért mégis ő bosszankodott Lidire.

— Mindenki csak engemet bosszant ma! Igazán, még soha sem volt ilyen rossz napom.

Igy gondolkodott magában, mert mikor valaki rossz kedvű és nincs magával megelégedve, szeretné azt hinni, hogy más a hibás, hogy az egész világ rosszul cselekszik, csak épen ő maga nem oka semminek. Pedig biz' az úgy van, hogy aki mint vet, úgy arat, vagyis mindenkit utolérik saját tetteinek jó vagy rossz következményei, a szerint, amint jól vagy rosszul cselekedett. Tapasztalta ezt Rózsika is.

Midőn a sétatérre ért, kedvtelensége mulni kezdett s előre örült annak, mily jól fog mulatni azokkal a kedves gyermekkel, kikkel most már szabad megismerkednie, játszania. A kert széléről szétnézett s csakhamar meg is pillantotta őket; épen valami nagy tanácskozást tartottak Saroltával. Lassu léptekkel megindult feléjük.

Az ut sűrű bokroktól szegélyezett fasorok közt vezetett s Rózsika időnként nem láthatta a gyermeket. Roppant kellemetlen volt tehát meglepetése, midőn a fasor végére érve azt vette észre, hogy már csak a kis fiucska és a leányka van ott, a nagyobbik fiu és Sarolta pedig a nevelőnővel már messze járnak, épen ki lépnek a kapun az utcára s gyors léptekkel mennek tovább.

Bosszusan és zavartan állt meg Arra számított, hogy Sarolta fogja őt bemutatni; de Sarolta nincs itt s miként

szólítsa meg őket, hogy úgy ne járjon mint délelőtt?

Első gondolata az volt, hogy visszatér és későbbre hagyja az ismerkedést, kivált mert a lányka, ki már észrevette őt, ismét olyan furcsa arcot csinált, mint reggel; mintha már messziről azt mondta volna:

— Mamánk nem engedi, hogy idegenekkel játszunk.

De aztán megint csak közelebb ment és biztatta magát.

— Hiszen majd megtudják, hogy a Sarolta testvére vagyok. Csak tudnám, hogy szólítsam meg őket.

Ezalatt már oly közel jutott, hogy megértette a beszédüket.

— Üljünk a padra s pihenjünk addig, míg visszatérnek, szólt a leányka.

— Sokáig oda lesznek, Évike? szólt a kis fiu.

— Oh nem, Ferikém, egy kis félóra alatt visszatérnek.

Rózsika azt hitte, hogy őt még nem vették észre s igyekezett magára vonni figyelmüket. Egészen közelükben járt-kelt, mosolygott s Évike végre a szemébe nézett. Rózsika mosolygott és félig-meddig már kezét is nyujtá; de Évike hirtelen elfordult tőle, úgy hogy szegény Rózsika egészen megzavarodott s most már épen nem tudta, mikép kezdje a megszólítást. De ez még semmi sem volt, akkor rezzent csak meg igazán, mikor hallotta, hogy Ferike így szól:

— Ugy-e, Évike, ez az a furcsa kis leány, aki úgy báméskodik az emberekre?

— Az. Szeretném tudni, mit bámul rajtunk annyit? Már délelőtt mondtuk neki, hogy nem akarunk vele játszani s most megint itt ólálkodik. Ez már igazán illetlen, sőt majdnem tolakodás!

— Menjünk tovább, arra a másik padra, szólt a kis fiu.

Odább mentek, szegény Rózsika pedig szeretett volna a föld alá bujni szegyenében. Most még inkább megalázva érezte magát, mint délelőtt. Hogy beszélnek róla, mit tartanak felőle! Hiusága büszkesége fellázadt az ellen, hogy őt tolakodónak tartják s nem tehetett egyebet, mint hogy bosszuságában sirva fakadt.

Az embereknek föltűnt a sirdogáló leányka s Rózsika észrevette, hogy sokan nézik. Ez még inkább bántotta s gyorsan beszaladt egy közeli lugosba, hol aztán kedvére sirdogálhatott.

— Oh, mért is nem hallgattam mámacskámra, zokogá elkeseredetten. Ez a sok kellemetlenség mind nem ért volna!

Most már kezdte belátni, hogy tulajdonképen ő maga a hibás és hogy akinek még nincs elég tapasztalása a világban, az jól teszi, ha követi az idősebbek tanácsát. Most már Lidinek is igazat adott.

— Persze, Sarolta szép új ruháját öltötte fel . . . én meg csak ilyen házi pongyolában vagyok . . . Pedig az én ruhám egészen olyan, mint a Saroltáé, még a szalagok is egyforma színűek s ha azt veszem föl, azonnal szemébe tűnik annak az Évikének, sőt talán Saroltának is nézett volna, mert nagyon hasonlítunk egymáshoz. Oh, csak átöltöztem volna!

De most már mindezen nem lehetett segíteni s miután jól kisirta magát, haza

akart menni. A viláért sem kívánt többé találkozni azokkal a gyermekekkel, kik úgy megszegyentették . . . Hogy léphetne eléjük? Azt mondja-e nekik: »Én vagyok az a bá-mészködőleánya, akinek eddig hátat fordítottatok.« Nem, soha sem akar velök találkozni!

Fölkelt, hogy hazamenjen, de amint a lugasból ki akart lépni, nagy ijedelmére észrevette, hogy a Bertha néni gyermekei a nevelőnővel és Saroltával épen erre jönnek. Visszavonult tehát a lugas belsejébe, hogy megvárja, míg elhaladnak. De még nagyobb volt ijedelme, mikor látta, hogy azok egyenesen a lugasba tartanak.

Most mit tegyen! Itt meg van fogva, itt ki nem kerülheti őket! Ha pedig fut, meglátják, megismerik.

Kétségbeesetten nézegetett kö-

rül, hová rejtőzzék. A pad alá akart bujni, de ott mindjárt meglátják... hátul kiszökni nem lehetett, mert a lugas erős léczekből

TURKOMÁN HARCZOSOK LESBEN. (Lásd a 85. lapon.)

volt készítve . . . pedig valamikép menekülni kell, még pedig gyorsan, mert már itt vannak egészen közel, már hallani

beszédöket. Végso szorultságában mégis talált buvó helyet: a padok mögött egy helyen igen sűrűn voltak disznóvénnyek, ezek mögé elrejtőzhetett. Keresztül mászot tehát, összekarmolva arcát, lyukat tépve ruhájába; de ezzel most nem törődött, hanem meglapult a földön, úgy hogy senki sem láthatta.

Ideje volt, mert épen ekkor a kis társaság belépett és elhelyezkedett a padokon. Sarolta a nevelőnővel szemközt ült és élénk beszélgetésbe merült, a három testvér pedig épen a Rózsika buvóhelye mellett telepedett le s Évike így szólt:

— Képzeld, Dezső, az a kis leány, akit délelőtt elutasítottunk, már megint itt ólálkodott körülöttünk.

— Bolondos leány, szólt Dezső nevetve. Ugy látszik, nincs egészen

helyén az esze. Talán hülye vagy tébolyodott.

— Meglehet, ámbar nem látszik épen annak. De annyi bizonyos, hogy nagyon neveletlen.

— Ugy van, nagyon neveletlen, szólt a kis Ferike. — De mi ez? Itt valaki van . . . hallottátok?

Mindnyájan figyeltek, de nem hallottak senkit.

— Talán megint az a bolondos leány ólálkodik itt valahol, szólt Dezső.

E szavakra Sarolta is figyelmessé lett a három testvér beszédére s élénken közbeszólt:

— Mi az? Miről beszéltek?

— Egy furcsa leányról, aki mindig reánk bámészkodik s közénk akarna jönni, szólt Évike s aztán elmondta a dolgot.

Sarolta, ki őszintén szerette testvérét, elpirult s akaratlanul fölkiáltott:

— Szegény Rózsika! Bizonyosan őt értitek.

— Ki az a Rózsika?

— A testvérem.

— A testvéred! Ő lett volna az, aki délelőtt megszólított! Ha tudtuk volna! szóltak Dezső és Évike megilletődve.

— Oh legalább most délután el ne fordultam volna tőle, szólt Évike. De mért is nem mondtad mindjárt, Sarolta, hogy a testvéred már beszélt velünk . . . akkor tudtam volna.

— Nem akartam, hogy rosztat gondoljatok fölöle . . . azt akartam, hogy mikor először találkoztok vele, mindnyájan jót nevésetek a tévedésen s aztán elfelejtsétek.

— Persze, szólt Dezső, ugy nem lett volna baj. És mi még hülyének, tébolyodottnak nevezgettük a te kedves testvéredet! Ez csunyaság, ezt jóvá kell tennünk. Talán még itt lesz a sétatéren, keressük fel, csökoljuk meg és kössünk barátságot.

Mindnyájan helyeselték és kimentek.

Ezalatt szegény Rózsika keserves perczeket töltött ott rejtekében. Nem mert mozdulni sem, alig lélekezett, csak hogy föl ne fedezzék. De mikor hallotta, miként beszélnek róla, mint nevezik el hülyének, tébolyodottnak, erőt vett rajta a bosszuság és hangosan fölzokogott. Ekkor hallotta Ferike a neszt, de Rózsika aztán észrevevén, hogy figyelnek, elfojtotta zokogását s ott lappangott, míg a gyermekek el nem távoztak.

Ekkor gyorsan kiugrott s hanyatt-homlok futott hazafelé. Már közel volt a kertajtóhoz, mikor nevét hallotta kiáltani; Sarolta ugyanis megpillantotta s a három testvérral utána szaladt. De Rózsika, amint látta, hogy követik, csak annál gyorsabban futott, hogy otthon elrejtőzhessenek és kisérhassa magát. Vakon rohant ki az utcára, hol épen ekkor sebesen vágatva közeledett egy uri fogat. A kocsis hevesen kiáltozott a kis leánynak, hogy álljon meg, de ezzel csak még inkább megijesztette Rózsikát, ki nagy sietségében megbotlott és az ut közepén elesett.

Sarolta, Évike és Dezső rémülten fölsikoltottak, de a kocsis szerencsére még idején félre rántotta a lovakat, úgy hogy a koci szorosán a kis leány mellett robogott el. A kocsiból szintén remült kiáltozás hangzott s egy ur ugrott ki, Rózsikához szaladt és gyöngéden karjaiba

emelte. Atyja volt, ki épen visszatért nevével és Berta nénivel a sétakocsizásból.

Mindez oly hirtelen történt s Rózsika annyira meg volt ijedve és zavarodva, hogy tulajdonképen nem is tudta, mi történik vele, miért viszik ölben a szobába, miért fektetik le és mért állnak körülötte oly aggódó arccal. Nem jutott eszébe, hogy arca össze van karmolva, szemei vörösek a sirástól, ruhája összeszakadt a rejtekben, úgy hogy mindenki azt hitte, hogy a lovak gázolták össze a kis leányt. Mikor lassanként végre lecsillapult, megnyugtatta szüleit, hogy nem történt semmi baja s azok a karczolások is mástól erednek.

— De hát mitől? kérdé a mama.

— Neked megmondom, mamácskám, mindent elmondok!

A többiek kimentek s Rózsika, a ki őszinte szívü jó leányka volt, csakugyan meggyónt mindent a mamának. Mikor elmondta, a mama megcsókolta s így szólt:

— Szegény kis leányom, ugyancsak megszenvedtél hibáért. No, már elmúlt, s remélem, teljesen kigyógyultál hibádból. Most kissé pihenj sok viszontagságaid után, azalatt én megnyugtatom atyádat és és Berta néniéket, hogy csakugyan nem történt semmi bajod. Aggódva várják a hírt itt a szomszéd szobában.

A mama kiment s nemsokára visszatért.

— Mindnyájan nagyon örülnek, hogy nincs bajod. Évike és Dezső pedig kérnek, hogy ha kissé kipihentél, jöjj hozzájuk... mindnyájan együtt fogunk vacsorálni, addig pedig még játszhattok is.

— Oh nem, nem, mamácskám!

Inkább maradok itt magam, nem tudnék velök játszani.

— Miért nem? Hiszen tudod, hogy ők épen azok, akikkel tegnap annyira vágytá megismerkedni, játszani.

— Igen... de azóta már minden megváltozott...

— Mi változott meg? Én nem látom. Az idő épen olyan szép, a sétatér épen olyan kellemes, Évike, Dezső és Ferike pedig épen oly kedves, szeretetreméltó gyermekek, mint eddig voltak. Tehát mi változott meg?

Rózsika nem tudott felelni, hanem könyezve és pirulva rejté arcát anyja keblére. A mama pedig így szólt:

— Lásd, kedves leányom, nem változott meg semmi, senki, csupán te magad, mert rossz utra tévedtél. Oda jutottál, hogy amit tegnap még leginkább kívántál, attól ma már visszarettensz. Így jár az életben sok meggondolatlan ember: saját hibája által megrontja örömeit. De most már felejtük a bajt és kísérsük meg jóvátenni. Jöjj, kedvesem, Lidi majd felöltöztet csinos új ruhádba, rendbehozza hajadat és csak ez a kis karczolás fog emlékeztetni a történetekre. Majd én magam foglak bevezetni kis játszótársaidhoz és meg lehetsz győződve, hogy oly szívesen fognak fogadni, mintha épen semmi sem történt volna.

Rózsikának nem jutott többé eszébe, hogy mást tegyen, mint a mit a mama tanácsol; eléggé keservesen tapasztalta, milyen rosszra vezet az, ha nem hallgat a jó mamára. Engedte tehát, hogy Lidi szépen felöltöztesse, aztán a mamával

együtt belépett a szobába, hol a vendégek együtt voltak.

Szive hevesen dobogott, elpirult s bizony-bizony kedve lett volna visszazököni, mert eszébe jutott az egész furcsa história, mely vele történt. De már nem volt ideje, mert Berta néni is, gyermekei is alig hogy meglátták, körülfogták, öszszevissza csókolgatták s kifejezték örömlüket, hogy a veszedelmes találkozás a kocsi-val minden baj nélkül mult el. A többi történetekről pedig egy szót sem szóltak.

Rózsika eleinte még zavart volt, szégyenkezett, de mikor látta, mily igazi szivességgel, szeretettel közelednek hozzá, lassanként fölbátorodott és nemsokára visszanyerte jó kedvét. Még el sem érkezett a vacsora ideje s a gyermekek már mindnyájan vidáman, boldogan játszottak együtt.

Évike, Dezső és Ferike csakugyan oly kedves, derék gyermekek voltak, mint Rózsika mindjárt első látásukra gondolta. Társaságukban gyorsan és kellemesen mult az idő, a kedves gyermekek igyekeztek feledtetni Rózsikával az átszenvedett kellemetlenségeket. De Rózsika, bár ismét teljesen boldog volt, azt a kis történetet nem feledte el többé, mindig eszében tartotta, hogy az ember cselekedetei mindig maguk után vonják a jutalmat vagy büntetést, a szerint a mit érdemelnek s ezért mindenki emlékezzék meg tetteinél arra a régi bölcs igazságra, hogy: Ki mint vet, úgy arat.

Közös háztartás.

(Képpel a czimlapon.)

ÖREG Kuncsor, mi dolog ez?
Mi történik itten?
Csirke-bácsi lett belőled?
Ezt már mégse' hittem!

— Furcsa biz'a, kedves gazdám,
Látom, hogy nevettek,
De hát ez a história
Ilyképen esett meg:

Tyuk komával jó pajtások
Vagyunk már régóta,
S befogadtam lakótársnak
Ide a kunyhómba.

A sarokba rakta fészkrét,
Abba tojáskáit,
Ki is költé egytől-egyig
Szép kis fiacskáit.

Én vagyok a keresztapjuk,
Szeretnek is engem,
Itt ugrálnak, kaparásznak
Hátamon, fülemben.

Adok nekik szállást addig,
Amíg nagyra nőnek.
Ha másképp nem, így csapok fel
Én is jóltevőnek.

ZSUZSIKA ÉS A VADVIRÁGOK.

— Mese, hét képpel. —

ISZTA meleg nyári nap volt, mikor a kis Zsuzsika, kezében kosárcájával, kint sétált az erdőszélen, a virágos réten. A pacsirta magasan fent csattogott, méhek, pillangók röpködtek a mező fölött s mint Zsuzsika, ők is örömlü-

ket találtak a virágokban. Csakhogy lep-
kék és méhikék csupán mézet szívtak a
virágok kelyhéből, míg Zsuzsika letépte a
virágokat s kicsi kosárcájá már egészen
tele volt. Mikor pedig több már nem fért
a kosárcába, akkor a régieket kidobta s
ujból megtöltötte, a szegény eldobott virág
pedig elfonyadt, meghalt.

A sok járásban, virágszedésben végre
egészen elfáradt s a nagy melegtől eltik-
kadva, leheveredett egy árnyas vadrózsas-
bokor tövében a puha pázsitra. Oly kelle-
mes volt onnan hallgatni a madarak csi-
csergését, méhek zümmögését . . s amint
a kis leányka ott feküdt, úgy látszott
neki, mintha álom nehezednék szemeire.
De nem, az nem lehet . . hiszen jól
látja, hogy egészen közel hozzá szintén
fekszik valaki, még pedig milyen furcsa
valaki! Két kis gomba nőtt ki ott a fűből
s a gomba alatt, mint valami pompás
napernyő alatt egy iczipiczi gombostűnyi
nagyságu emberke feküdt, gunyosan nevet-
gelve Zsuzsikára.

De nemcsak ne-
vetgél, hanem
egyszerre csak
meg is szólalt:

— Zsuzsika,
Zsuzsika, tudod-e,
hol vagy most?

— Már hogy ne tudnám!

— No, majd meglátjuk! Csak annyit
mondok, hogy menekülj innen, mert itt
baj érheti azt, akinek nem tiszta a lelki-
ismerete.

— Oh, én nem követtem el semmi
roszat, mamácskám ma is mondta, hogy jó
kis leány vagyok.

Alig mondta e szavakat, mikor valami
zümmögést hallott. Eleinte azt hitte, hogy
méhecske közeledik s csakugyan gyorsan
közeledett feléje egy piczike röpülő valami,
de nem méhike ám, hanem egy kis tün-
dérke, mely így szólt:

— Zsuzsika, kelj
föl és kövess. Ki-
rálynőm parancsol-
ja, hogy jelenj meg
előtte!

Zsuzsika szeretett
volna kissé kérdezősködni, miféle királynő
hivatja és miért; de a tündérke már meg-
fordult s csak intett, hogy kövesse. Föl-
kelt tehát, fölkapta virágos kosárcáját és
követte. A tündérke gyorsan röpült, de
azért Zsuzsika nem maradt hátra; olyan
furcsa volt az . . mintha ő is röpült volna.

Végre egy sűrű vadrózsabokorhoz
érték s a tündérke eltűnt. A bokor oly
sűrű volt, hogy Zsuzsika azt hitte, keresz-
tül nem juthat rajta; de amint közel ju-
tott, látta, hogy kapu nyílik ott s a kapuban
egy iczipiczi kapus udvarias hajlongással
hívja, hogy csak tessék bátran belépni.

Belépett és
ámulva nézett
körül. Csoda-
szép tündér-
kertben volt,

hol minden csupa tarka virágból állott; a
palota oszlopai, a falak, mind csupa ra-
gyogó színű virág volt. Itt ismét elöttűnt
a kis röpülő tündér és bevezette a trón-
terembe, mely illatos lugashoz hasonlított.
Zöld lombos trónuson ült a királynő s
mellettekét meghitt udvarhölgye. Zsuzsika

félve is kíváncsian is állt meg előttük s a királynő így szólt:

— Gyermek! tudod-e, ki előtt állsz most? Én Vadrózsa királynő vagyok, a mezei vadvirágok királynője. Mindenfelől

panaszt hallottam ellened s azért hivattalak ide, hogy ítéletet mondjak fölötted. És tudod mi a panasz? Az, hogy csupa pajkosságból halomra téped a szegény mezei virágokat, aztán eldobod, tehát czéltalanul öled meg őket. Ez sulyos bűn, mert ez kegyetlenség s ezért lakolni fogsz.

Zsuzsika szörnyen megijedt s védelmezni sem tudta magát, mert amit Vadrózsa királynő mondott, az csakugyan igaz volt. A királynő pedig, egyik udvarhölgyéhez fordulva, ismét így szólt:

— Mondd, milyen büntetést szabjunk reá?

— A lehető legszigorubbat, felett Kankalin hercegnő, az udvarhölgy s aztán pillanatig gondolkozott.

— Azt hiszem, megérdemli, hogy tövisekkel megszurkáltassuk, azután pedig tüzes csalánba fektessük. Majd megemlékezik aztán kegyetlensége következményeire.

Szegény Zsuzsika majd elájult ijedtében, mikor e borzasztó szavakat hallotta; hiszen e büntetésbe belehal! A királynő azonban másik udvarhölgyéhez fordulva, ismét kérdé:

— Hát te mit gondolsz?

A másik udvarhölgy, a szelid Viola grófnő kissé gondolkodott, aztán komolyan, de nyájasan felelé:

vagyok,
hiszem,
lenkede
tehát az
még bo
többé m

zsika é

tehát e
jegyezd
a legki
lanul l
gok ar
szetet
denkin
öröme
magad
hon va
títd a
Z
vetni f

— Megvallom, én más véleményben vagyok, mint Kankalin hercegnő s azt hiszem, ez a kis leányka csak azért kegyetlenkedett, mert nem tudta, mit csinál. Én tehát azt mondom, hogy most az egyszer még bocsássunk meg neki, ha igéri, hogy többé nem lesz olyan gonosz.

— Oh, igérem, igérem! szólt Zsuzsika és hálásan tekintett a szelid Violára.

— Ám legyen, szólt Vadrózsa királynő, tehát ezuttal megkegyelmezek neki. De jól jegyezd meg, kis leány, még a vadvirágot, a legkisebb fűszálat sem szabad haszontalanul letépní, azaz megölni. Mi vadvirágok arra valók vagyunk, hogy a természetet ékesítsük, örömére legyünk mindenkinek. Tépj le annyit, a mennyiben örömed telik, ha bokrétát, koszorut kötsz magadnak, vagy kedveskedni akarsz ott-hon valakinek; de haszontalanul ne pusztítsd a természet ékességét!

Zsuzsika könyezve igérete, hogy követni fogja a tanácsot és így minden bün-

tetés nélkül megszabadult. Mikor távozott, a kapus ismét udvariasan köszönt s még messziről is, kalapjával intve, kiáltá

— Aztán ne feledd, mit igértél!

A kis leány visszatért a bokorhoz, ahol azelőtt feküdt.. vagy tán el sem mozdult volt onnan? Én nem tudom, ő maga sem tudja, de annyi bizonyos hogy mikor szemeit fölnyitá, ugyanazon a helyen találta magát, ahol fáradtan feküdt volt.

Csak álmódott-e, vagy igazán beszélt Vadrózsa királynéval, nem fürkészem. Elég az, hogy e naptól fogva Zsuzsika nem pusztította többé czéltalanul a mezei virágokat, hanem csak annyit tépett le, amennyire szüksége volt, hogy egy-egy szép bokrétát kössön.

A réten.

(Képpel a 84. lapon.)

<i>Laczi</i> ka,	<i>Elv</i> iszünk
<i>Kel</i> j föl már,	<i>Mess</i> zire,
<i>El</i> gázol	<i>Mam</i> ához!
<i>A</i> számár!	<i>Iz</i> ibe!

— <i>Nem</i> biz' én,	— <i>Az</i> már más!
<i>Nem</i> kelek,	<i>Igy</i> megyek.
<i>Pomp</i> ásan	<i>De</i> közel
<i>Hev</i> erek.	<i>Leg</i> yetek.

— <i>Kel</i> j föl, <i>kis</i>	<i>A</i> csasi
<i>Ked</i> vesünk,	<i>Ha</i> ledob,
<i>Csac</i> sira	<i>Mind</i> járt föl —
<i>Ül</i> tetünk.	<i>Fog</i> jatok!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIX. köt. 3-ik szá-
mában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Makaróni“.

Helyesen fejtették meg: Ihász Sarolta és Irma, Eichenwald Laura, Janka és Sándor, Beer Gyula és Lajos, Murakózy Ilonka, Büchler testvérek, Walter Vilma, István, Sándor és Feri, Schmidt Vilma, Török Ilona, Gobra Melánia, Kögl Teréz, Adolfine és József, Schölnaszt Ödön, Radocsay Fanni, Arany Irén, Berthóty Károly és István, Faschó-Moys Margit, Zákó Emma, Vékey Anna, Doroghy Kornélia, Scholtz Margit és Dezső, Schwarcz Vilma és Jenő, Rothmann Ernő, Engel Mór, Neufeld Amália, Szentkirályi László, Balczár Irénke, Brokés Jóska, Reichenfeld Adél, Schlesinger Pál, Schön Gyula, Zajzon Irma, János és Ferencz, Novák Elemér, Csukássy Jenő, Weinberger Janka, Neuschlosz Jéki (tintával illik írni, F. b.), Diemár Mari és Irén, Burger Lujza, Karpelesz Minna, Paulovics Amália, Dulácska Géza, Baghy Amália, Hegedüs Loránt, Tószögi Dezső, Láng Gabriella, Ráth István, Kirkorovits Ilona és Zseni, Roxer Teréz, Weisz Etelka, Juliska, József és Ignác, Tihanyi Albert, Szentirmay Béla.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 3-ik szá-
mában közölt szentirási feladvány meg-
fejtése:

„A keleti három király utazása
Betlehembe“

Helyesen fejtették meg: Mayer Pál, Ihász Sarolta és Irma, Bertha Aladár, Berthóty Károly és István, Scholtz Margit és Dezső, Roth Leona és Emilia, Zajzon Irma, János és Ferencz, Mikecz Emma, Tanka Béla és Samu, Novák Elemér, Burger Lujza, Fliegl József, Ráth István.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 2-ik számában
közölt rejtvények megfejtését utólag még beküld-
ték: Tószögi Dezső, Krausz Helén, Bloch Róza
és Adolf, Feketeházy Péter.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ihász Sarolta. Örömmel olvastam soraidat s örülök a kitüntetésnek is, melyet szorgalmadért nyertél, a látogatásra pedig számítok. A kis Irmácska ezentul is meg fogja találni a »Kis Lap«-ban azt, amit ő legjobban szeret. — **Berthóty Károly.** Közölni fogom. — **Luka Margit.** Az a nagy képes lap, mely nektek nem tetszik, a legjobbnak elismert magyar képes lap és jobbat én nektek nem tudnék ajánlani. Forgó bácsi ilyenféle lapot nem szerkeszt. — **Babinecz Berta.** Az ilyen feladványok gondosabb kidolgozást kívánnak. — **Fabritzky Emma.** Nemes czélu adományodat átszolgáltattam rendeltetése helyére s a szegény kis szenvedők nevében köszönetet mondok érte. — **Reichard Vilma.** Beküldött művecskének vannak csinos sorai, de megjelenésre nem tarthat számot. — **Simonyi Ilona.** Beküldeni akármiféle dolgozatot lehet, nem szükséges tehát, hogy ezt külön is tudassam. Forgó bácsi azután megítéli, hogy a beküldött rejtvény vagy más dolgozat közölhető-e? — **Ullmann Jenő.** Szent a béke; csak tartsd meg ígéretedet és udvarias légy nemcsak Forgó bácsival, hanem min lenkivel szemben. — **Richter Aladár.** Az, a kiről kérdészködöl, már régóta föllábadt betegségéből. — **Herzl Jenő.** A te tréfás kérdésedre még sok más megfejtés is van, pl. Benő, Ernő, stb. — **Arany Ákos és Oszkár.** Örömmel üdvözöllek kis hiveim nagy seregében. — **Klein testvérek.** Ha valamely beküldött rejtvényről s efléről nem szólok tüzetesen, ez annak a jele, hogy a küldemény nem közölhető. — **W. M. nevelő urnak, Svábhegy.** Csak kivételkép közlök dolgozatot kis olvasóimtól, mert az ő feladatuk nem az, hogy írjanak, hanem hogy olvassanak. Gyakorlatkép néha-néha foglalkozhatnak fordítási kísérletekkel, de nem szabad írási vizsketeg által igazi teendőiktől eltereltetniök. — **H. L. ur. (M.-Szgt.)** Kérdésére valamelyik könyvkereskedő adhatna biztos választ. — **G. J. (Arad.)** Oly terjedelmű dolgozatra nincs elég terünk. — **Veigelsberg Hugó.** Verscskéid csinos, örömmel olvastam. — **Mikesz Emma.** A szindarab előadásáról majd elvárom a tudósítást. — **Csukássy Jenő.** Kellemes hírt közöltél velem s remélem, jövőre is így lesz minden vizsgálatnál. — **Kriszthaber Malvina.** A Bátor viselt dolgai csakugyan meglepők, de a leírás nem olyan, hogy közölhetném. — *Minden itt külön meg nem említett levélben foglalt feladványt vagy azért nem közölhetem, mert már megjelent, vagy mert szerkezete hiányos.*